

τροφιαν. Πρώτη φορά, εις την Γαλλίαν, έβαλαν τέτοιον ποσόν εις την ράχιν ενός αλόγου.

Οι μάρτυρες εξήγησαν χαρτί και μελάνη και νατέτρωσαν λεπτομέρως τους όρους του στοιχήματος.

— Κύριε Κουφλάν, δεχθήτε τας ευχαριστίας μου... Έπέτυχον έκείνο πού επιθυμούσα... Από τής 6 Μαΐου, αι ιπποδρομιοι θά είνε τής μόδας εις την Γαλλίαν.

— Γι' αυτό λοιπόν μου εξηγήσατε έριδα; ήρώτησεν ο μαρκήσιος.

— Ίσως! απεκρίθη ο Λωζέν μειδιών. Έπειτα εξήγησε τον ίππον του και απήλθε.

Ένθ' διηθούντο προς τόν Πιρίσι, τριποδίζων επί του παροχθίου δρόμου, ο δούξ αφηρημένος και ανήσυχος έσκέπτετο:

— Αν κερδίσω τις τριακόσιες χιλιάδες, πάει καλά' ως τις χάσω όμως;... Ίσως δεν έχω καμιά πολύ φρόνιμα νακούσω τή συμβουλή του κατεργάρη μου του τζόκευ... Μά τί έχει αυτός ο μικρός, για να μου εμπνέη τόσο εμπιστοσύνη;... Μπα! ο Καλιόστρος δεν μου προείπεν ότι θά μου φέρη εύτυχία;... Για να ιδούμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Η ΑΣΥΝΕΣΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠΗ

Θά νικήσωμεν!

Μόλις έφθασεν εις τόν μέγαρόν του, ο δούξ Λωζέν εκάλεσεν έξω τόν Μπόμπη και, με κάποιαν ταραχήν και εις τήν φωνήν και εις τά κινήματα, τώ ανήγγειλεν ότι ο κύριος Κουφλάν εδέχθη τόν στοιχήμα του διά τήν έκτην Μαΐου, δηλαδή μετά τρεις εβδομάδας.

— Γουέλλ! ήρξέσθη ναποκριθή τόν παιδιον χωρίς να ταραχθή διόλου.

Η άπάθεια αυτή, αντιτιθεμένη προς τήν ιδιότην του νευρικότητα, εξώργισεν επί τέλους τόν δούκα.

— Γουέλλ και γουέλλ, πολύ καλά! ανέκραξε. Τώρα όμως πρέπει να κερδίσωμε τόν στοιχήμα... Ευτυχώς πού έχω τόν ώραϊό μου άλογο Βέλος, πού είνε ανώτερον απ' όλα όσα γνωρίζω.

— Θα νικήσωμεν! είπεν ο Μπόμπη.

— Είσαι λοιπόν βέβαιος;

— Είμαι βέβαιος, γιές, απεκρίθη ο μικρός τζόκευ, άλλ' υπό ένα όρον.

— Τι όρον;

— Να καβαλλικεύω στις κούρσες τόν Πέρτενερ. Γιατί τόν άλογο αυτό, γυμνασμένο από τόν μίστερ Τσάρλεϋ, κατά τόν τρόπο τής πατρίδος του, θά βάλη κάτω ασφαλώς όλα τά γαλλικά άλογα.

Ο μικρός λοιπόν είχε τήν ιδέαν του και μίαν ιδέαν αξίαν πράγματι προσοχής... Αμέσως ο δούξ τόν έπισαεν από τόν χέρι, τόν έτράβηξεν εις τόν σαλόνι

του, τόν έβαλε να καθήση κοντά του και τώ είπε:

— Έλα τώρα, μικρέ Μπόμπη, να μιλήσωμε σοβαρά. Ίσχυρίζεσαι, ότι τόν περίφημο αυτό άλογο, άν τόν είχαμε, θά μάς έδιδε τή νίκη ασφαλέστερα από τόν Βέλος. Μπορούμε όμως να τόν έχωμε;... Πού είνε ο Πέρτενερ; σε ποιον ανήκει; Θα θελήση να μου τόν πωλήση ή να μου τόν δανείση; Και θά είνε στο Παρίσι μετά τρεις εβδομάδας πού θά γίνουν ή κούρσες;

Ο Μπόμπησ δεν έπαράχθη από τόν πληθος αυτό των έρωτήσεων. Τά είχε συλλογισθή όλα απότουν έδωσεν εις τόν κύριον του τήν ιδέαν του στοιχήματος. Δι' αυτό με ήρεμίαν και ακριβείαν απεκρίθη:

— Ο Πέρτενερ εύρισκείται τώρα εις

να χάνωμεν. Σήμερα είνε 15 'Απριλιου, ή κούρσες θά γίνουν στις 6 Μαΐου, ώστε πρέπει να φύγης για τήν Άγγλία άμέσως, σήμερα.

Ο μικρός τζόκευ εκίνησε τήν κεφαλήν άροντικώς.

— Όχι σήμερα, είπε, αύριο.

— Γιατί;

— Γιατί σήμερα πρέπει να βρω τόν λόρδο Πέρου και να τού ζητήσω ένα γράμμα για τόν Τομ Τσάρλεϋ. Χωρίς αυτό τόν γράμμα, ο μπάρμπα-Τομ δεν θά μευ έδιδε τόν Πέρτενερ.

Ο δούξ έματιάσεν, εύχαριστημένος διά τήν φρόνησιν του μικρού τζόκευ, ο οποίος ώρισμένως τά έσκέπτετο και τά προσέβλεπεν όλα.

— Κάμε ό,τι θέλεις, τώ είπε, φύγε αύριο. Θα σου δώσω ένα άλογο και χρήματα.

— Ω, ναι, υπέλαβεν ο Μπόμπη. Πρέπει ναχω χρήματα για τόν Τσάρλεϋ... Ο Τσάρλεϋ αγαπά πολύ τόν τζόν και τις μπανκονότες (χρτονομίσματα).

— Πολύ καλά, είπεν ο Λωζέν γελών, θά σου δώσω μπανκονότες' κάμε όμως γρήγορα να βρής τόν λόρδο Πέρου, γιατί, για να γυρίσης εγκαίρως, δεν πρέπει να σπαταλήσης ούτε ένα λεπτό.

Ο Μπόμπη, πειθόμενος εις τήν συμβουλήν αυτήν, έφυγεν άμέσως διά τόν Παρίσι, όπου ο πρώην κύριός του έκρατούσεν ένα ώρατον σπίτι εις τήν συνοικίαν Μενσώ. Ο άν τόν βράδυ, καιά τας έπτά, επέστρεψεν εις τας Βερσαλλίας, εσφύριζεν άδικήτως τόν Γιάνκη Ντόντλ, και όταν ο Μπόμπησ εσφύριζεν αυτό τόν τραγούδι, εσφύμαιεν ότι ήτο τελείως εύχαριστημένος.

Και ήτο απόψε εύχαριστημένος με όλο τού τόν άτιχο! Διότι ή άποστολή του ήρχιζε θαυμάσια και ο λόρδος Πέρου τώ είχε δώση χωρίς δυσκολίαν τόν γράμμα πού ήθελε διά τόν Τομ Τσάρλεϋ, λέγων:

— Ο δούξ Λωζέν θά βάλη τόν Πέρτενερ να τρέξη στη Γαλλία; Ω, μάϊ μπού, είμαι πολύ εύχαριστημένος. Μάθε όμως, ότι άν τόν άγγλικό άλογο δεν φθάση πρώτο, θά σπάσω τόν μπαστούνι μου στη ράχι σου. Να τόν γράμμα σου και πήγαμε στο καλό, μίστερ Μπόμπ! Πολλά χαιρετίσματα εκ μέρους μου στον Τομ Τσάρλεϋ.

Ο Μπόμπησ δεν ήμπορεσε να μη μειδιάσθ, συλλογιζόμενος τόν παράδοξον τρόπον, με τόν όποιον ο πρώην κύριός του τώ συνίστα να υπερασπισθή τήν θηνικήν τιμήν. Άλλά δεν είχε καθόλου ανάγκην από τόν μπαστούνι του λόρδου Πέρου, δια να φόροισθ ή με ζήλον εις αυτήν τήν επιχείρησιν.

«Τί θέλετε;... ήρώτησεν ο Μπόμπης.» (Σελ. 55, στ. α')

τό Ουίμπλντον, κοντά εις τόν Λονδίνον, εις τούς σταύλους του Τομ Τσάρλεϋ. Τό άλογο είνε του λόρδου Πέρου. Αν πάγω και τού τόν ζήτησω εγώ, ο μπάρμπα Τομ πού μάγαπά πολύ, θά μευ τόν δώση και θά τόν φέρω γρήγορα, για να είνε έδω τήν ήμέραν πού θά μάς χρειασθ' ή να!

Τό σχέδιον αυτό, εκτεθεν με σαφήνεια και με τόν πρακτικόν πνεύμα πού έχαρακτήριζε τόν μικρόν Άγγλον, εκάμε τόν Λωζέν να έλπίσθ σοβαρώς.

«Τέλος πάντων, έσυλλογισθή, τόν παιδι αυτό δεν φαίνεται να λέγη λόγια του άέρος' και άν αυτός ο Πέρτενερ κάμνη πράγματι, όπως με βεβαιώνει, δυό λεύγες σε δέκα λεπτά τής ώρας, δεν ξεύρω άλογο στη Γαλλία πού να φθάνη αυτή τήν ταχύτητα».

Με τήν σκέψιν αυτήν, ο δούξ απέφασκε νακούσθ ή μέχρι τέλους τας συμβουλάς του Μπόμπη και τώ είπε: — Καλά λοιπόν. Δεν έχομεν καιρόν

Ο άμαξάς Κουρτσά.

Καθώς έπερνούσε από τήν αυλήν, δια νανεβή εις τόν δωμάτιόν του και ναποτελειώση τας προετοιμασίας του ταξιδιου του, ήκουσε να τόν φωνάζουν. Ητο ο ο πρώτος άμαξήλαος; του δουκός, ένας χονδράνθρωπος όνομαζόμενος Κουρτσά, ο όποιος του έλεγε:

— Μπρέ, Μπόμπη! πού ήσουν; όλο τάρταγευμα σ' έγύριζα.

Ο μικρός τζόκευ δεν έπροθυλοποιήθη ναποκριθ, διότι ήξευρον, ότι ο άμαξάς εκείνος δεν τόν αγαπούσε πολύ.

Βλέπων όμως τήν περιφρόνησιν του Μπόμπη, ο χονδρός Κουρτσά έτρεξε μακρινά και, καθ' ήν στιγμήν ο μικρός ανέβαινε τας πρώτας βηθίδας τής ξυλίνης κλίμακος, ή όποια ώδήγει εις τόν δωμάτιόν του, επησσε κτηνωδώς τήν χείρα επί του ώμου του και τώ εφώνασε:

— Μπρέ σύ, παληογγιλιές, δεν καταδέχεσαι να μου αποκριθ; όταν σου μιλά;

— Τι θέλετε;... ήρώτησε στρεφόμενος ο Μπόμπη.

— Θέλω να έλθης να με βοηθήσης να καθορίσω τόν ποχί των άλόγων μου.

Ο κύριος έπιστάτης του είπε πως σ' έπήσαν στο μέγαρο του κυρίου δουκός για ίπποκόμο. Πάρε λοιπόν εκείνο τόν λιτάγι κ' έλα μαζί μου, γιατί απόψε έχω πολλή δουλειά.

Ο Μπόμπησ άπόησεν ήσυχως τόν έργαλειόν πού τώ έτεινεν ο χονδράνθρωπος και εύγενέστατα τώ είπε:

— Μίστερ Κουρτσά, δεν είμαι ίπποκόμος του κυρίου δουκός... είμαι τζόκευ... Δεν είνε τόν ίδιο πράγμα.

Ο άμαξάς, εις τήν άπάντησιν αυτήν, έγεινε κατακόκκινος από τόν θυμόν του.

— Τζόκευ!... Ένα παληόπαιδο πού δεν είνε ικανός να καβαλλικεύη παρ' όμόν γαιδουράκια και πού δεν ξέρει ούτε πού έχει τ' άλογο τήν ούρα!... Είσαι τεμπέλης και δεν θέλεις να κάνης καμιά δουλειά... να, αυτό είνε!... Ναι, μ' αυτά πιζ' έτελειώσαν!... Δεν μπορώ εγώ να σπάσω στη δουλειά από τόν πρωί ως τόν βράδυ, για να τριγυρίζη τού λόγυ του άργος, επειδή τάχα μου είνε Άγγλος!...

Βαθμηδόν ο Κουρτσά ύψωνε τήν φωνήν και εις τόν τέλος, από τόν θόρυβον, έμαξέθη εις τήν αυλήν όλον τόν ύπηρετικόν, δια να ιδθ' τί συμβαίνει. Ο δούξ άπουσίαζεν, όπως πάντοτε, και όλοι εκείνοι οι ύπηρεταί, θαλαμηπόλοι, λακέδες και θρωροί, όκνηροι και άργόχολλη, έσπεύσαν δια να μη χάσουν τόν «μαθημα», τόν όποϊον είχε τήν άξίωσιν να δώση ο Κουρτσά εις τόν μικρόν τζόκευ. Σημειωτέον δε ότι όλοι αυτοί αντιπαθούσαν τόν Μπόμπην, τόν όποιον εύρισκον ψυχρόν μαζί των και άκατάδεκτον, και προθύ-

μως έπαύσαν τώρα τόν μέρος του άμαξά. — Έχεις δίκιο, Κουρτσά! εφώνασεν ένας λακός' ο μικρός αυτός είνε πολύ τεμπέλης!

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΙΔΩ ΤΙ ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ

ΙΑΤΙ τόν χάλασες τ' ώραϊό σου παιγνίδι; — Για να ιδώ τί έχει μέσα! — Η άπάντησις του παιδιού (όταν τουλάχι στον δεν φοβήται να δηλογογή τήν αλήθειαν) είνε αυτή. Και τά στερεώτερα παιγνίδια ναταστρέφονται επίτηδες, από μίαν περιέργειαν άκατανίκητον. Τό παιδι δεν ήσυχάζει, άν δεν ιδθ' ατί έχει μέσα τόν στήθος τής κούκλας πού φωνάζει και παίξει τά μάτια της, ή τού πουλιού πού τρέχει, κελαιδεϊ και άνεβοκατεβάζει τά περάτα του. Οσάκις βλέπω συστρίμματα παιγνιδιών, — και ο Θεός τόν ξεύρει πόσα θλεπω, με δύο μικρούς καταστρεφείς πού έχω εις τόν σπίτι!... — ένθυμύμαι τά παιδικά μου χρόνια και καμώματα. Τα ίδια δεν έχωμεν κ' εγώ; Τα παιγνίδια μας, εκείνον τόν καιρόν, ήσαν κάπως διαφορετικά από τά σημερινά. Δεν τά είχαν προστυχούση άκόρη. Μερικά μάλιστα ήμπορούσαν εξαίρετα να σταθούν εις τήν εταξέρην, κχι με άλλα κομφοτεχνήματα του σαλονιού, χωρίς να φρίνωνται διόλου παιγνίδια. Η και προπάντων κάτι ευμερσα ζωά, — πύθη-κρη, σκύλοι, άλογα, πρόβατα, — ομοιασμένα και χρωματισμένα φυσικώτατα. Αύτά, κατά καύονα, εστηρίζοντο εις μίαν βλάνη, κουτάκι ξύλινον επάνω ήλι κάτω, και εις τά πλευρά σκεπασμένον με μαλακόν πετό, σαν φυσικό. Τό επίτηδες, και εις κάθε πίσειν ανεδίδετο ένας ήχος έξυς και βραχνός, — ή φωνή τάχα του ζώου, τόν όποιον ανοιγόκλεινε συγχρόνως τόν στόμα του ή τά μάτια του.

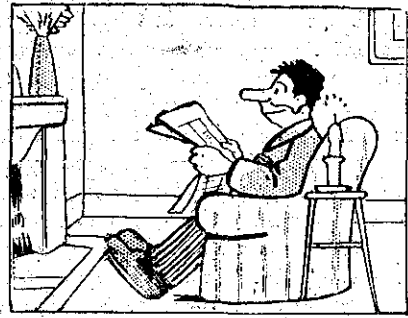
Νά τί μ' έσκανδαλίζε πάρα πολύ! Τι είχε λοιπόν μέσα αυτό τόν κουτάκι, ώστε καθε του πίσειν να κάμνη όλα αυτά τά θύματα; Απίεξω δεν έδλεγα τίποτε, παρ' όμύν μίαν μικράν στρουγγύλην τρύπαν από κάτω, σκεπασμένην και αυτήν μυστηριωδώς με όλίγον άσπρον πετό, λεπτόν και τεντωμένον ως τού τυμπάνου. Έπρεπε να τόν χάλασω, να τόν ανοίξω χωρίς άλλο και να ιδώ. Είς τήν άρχήν,

ένθυμύμαι, μ' έτυπεν ή συνείδησις, έχά κάποιους διαταγμούς' άλλα γρήγορα τούς ένκούσα. Και όταν έμενα μόνος με τόν παιγνίδι μου, από 'δω τόν είχα, από 'κει τόν είχα, τού έδωξα επί τέλους τά μάτια. Και αυτό κυριολεκτικώς. Διότι μόλις εξεκολλούσα τόν δερμα εκείνο, γύρω-γύρω από τόν κουτι και έβγαζα τόν ελατήριον, — ένα σύρμα χονδρόν και στρηφογυρισμένον πού εύρισκα μέσα, — ως δια μαγείας τά μάτια του ζώου μου τά μάτια εκείνα πού ανοιγόκλειναν τόσο φυσικά, έπαύσαν από μέσα, τά έχανα όλωδεδιόλου και εις τήν θέσιν των έμεναν μόνον δύο φρικτάς τρύπες. Τόν παιγνίδι μου, τόν ώραϊό μου παιγνίδι πού τόσο με είχε χαροποιήση όταν μου τόν έχάρισαν, ήτο τώρα τέρας και κουρέλι για πέταγμα. Πόσο τόν μετανουούσα! Η περιέργειά μου είχαν ίκανοποιηθή, αλλά τήν στιγμιαία ήδονήν διεδέχετο λύπη και άπογοήτευσις μεγάλη. Διότι τόν κουτάκι εκείνο, πού εκάμεν τόσα θύματα, δεν μου άπεκάλυπτε κανένα θαυμάσιον. Τόν ελατήριον μόνον πού σάς είπα, ένα άλλο κομματάκι μετ' άλλον, λεπτόν σαν χριτί, πού εκάμεν τόν ήχον όταν, με τήν πίσειν, έπερνούσεν από πάνω του ο άέρας του κουτιού δια να εξέλθη από τήν τρυπούλαν, — και τά μάτια του ζώου, (όταν τόν εξεκολλούσα και αυτό από τήν βλάνη του, δύο χάνδρες κολλημένες εις ένα σύρμα, πού ήτο συνδεδεμένον με τόν ελατήριον. Γελοία πράγματα! Προς επίμετρον, τόν ζών μου εσφύρουσεν όριστικώς. Τίποτε δεν εκκμην πλέον, ούτε φωνήν, ούτε μορφασμόν. Έδοκίμαζα να τόν κολλήσω, να τόν ξανατριάσω όπως ήτο, αλλά ναί, τού άκού!... Αύτην τήν άπογοήτευσιν, πολλάνις βεβαιώς τήν εδοκίμασα και σεις, αγαπητοί μου, όταν επαίχτατε με παιγνίδια. Άλλά μόνον άρα γε τότε; Ω, εγώ τήν εδοκίμασα και άργότερα, πολλές φορές εις τήν ζωήν μου... Πόσα πράγματα, πού τά έβλεπα μακρόθεν ώραϊα, και με έτερπαν, και τ' απέλαμβανα, και τά έχιμύρουμ, έτσι, από μίαν κακήν περιέργειαν, ήθέλησα να τά πλησιάσω πολύ, και να ιδώ από τί είνε καμωμένα και τί έχουν μέσα, — άπαράλλακτα όπως ένα παιδι τόν παιγνίδι του, — και τά έχάλασα, και τά έχασα!... Διότι ήξευρα πλέον τί είνε και δεν μου εκάμναν τήν πρώτην έντύπωσιν. Άνεβαινα τρόπον τινά εις τά παρασκήνια του θεάτρου και έδλεπα από κοντά τας θυμασιάζ σκηνογραφίας ως χονδρόβραχμένα πλέον χαρτιά. Άλλά όχι! Ίσως τόσο περιέργεια δεν χρειάζεται πάντοτε. Δεν πρέπει να εξετάζη κανείς όλα τά πράγματα από πολύ κοντά. Καλόν είνε ναφίνη και μερικά δια τήν ώραϊαν έντύπωσιν, τήν αυταπάτην, τήν ήλλουζιόν τής ζωής...

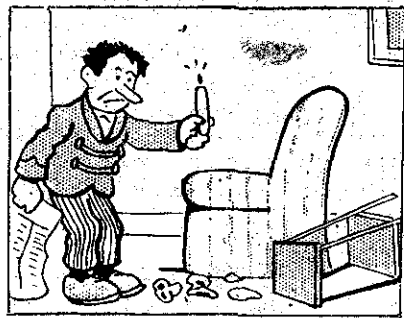
Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ Η ΜΥΤΗ ΤΟΥ Κ^{ου} ΜΥΤΑΡΑ

— Άς σηκωθώ μία στιγμή να ιδώ τι είναι αυτός ο θύροδος έξω...

— Ά, τί άπρόσεκτος!... έρριξα τό κερί και πάει τό φαρφουρένιο μου σαμπάνι!...

— Μπή; και γιατί την έχω τόση μύτη; Τήν κάνω τώρα σαμπάνι!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΚΙ'ΗΠΕΙΡΩΤΕΣ

Στά 1878 μαθήτευαν στο Βαρθακείο Γυμνάσιο τών Αθηνών, ανάμεσα σε πολλά άλλα, και δύο παιδιά όλωσδιόλου αντίθετου έξωτερικού κι' αντίθετης ψυχής. Ο ένας ήταν δειλός, ντροπαλός, ήσυχος; ο άλλος γενναίος, τολμηρός, άτακτος; ο ένας χωρίς ένθουσιασμό, χωρίς μεγάλα ιδανικά; ο άλλος αισθηματίας, όνειροπόλος; ο ένας ήταν από την βορεινότερη Έλλάδα: 'Ηπειρώτης; ο άλλος από την νοτιώτερη: Κρητικός.

Ο 'Ηπειρώτης ώνομάζονταν 'Ηλίας Νικολάου κι' ο Κρητικός Γιάννης Σιαπετορραχάκης.

Ο πατέρας του 'Ηπειρώτη ήταν φούρναρης στην Παλιά Άγορά—ο μπαρμπά Νιχέλας—κι' εκέρδιζε γερά λεπτά, όχι τόσο από τό ψωμί, όσο από τό ψηστακιά; ενώ ο πατέρας του Κρητικού ήταν χωρίς ώρισμένο επάγγελμα, πότε αστυνομικός κλητήρας, πότε άμπελοσύλακας και πολύ συχνά πουλούσε στους δρόμους τυρί, σαπουνί, πορτοκάλια και κάστανα, προϊόντα κρητικά, και με δυσκολία έβγαζε τό ψωμί του.

Αυτά τά δύο παιδιά, άν κι' είχαν χαρακτήρα όλωσδιόλου διάφορον, τό ακόλουθο περιστατικό τά ένωσε και τά έκανε φίλους στενούς.

Μία μέρα, μερικά παιδιά του Βαρθακείου του ρίχτηκαν του 'Ηπειρώτη στην καρδιά; τον έλεσαν φούρναρη, σιμιστή, λυγδιάρη και τά ρέστα; ενώ αυτές, μίν μπορώντας ούτε να χειροδικήση ούτε τουλάχιστον να τους ειπή τίποτε, συμμαζεύτηκαν σαν γατάκι σε μία γωνιά κι' έκλαιγε.

Ο Κρητικός, ο Γιάννης Σιαπετορραχάκης, βλέποντας αυτήν την σκηνή, συμπάθησε προς τον 'Ηπειρώτη, τον 'Ηλία Νικολάου, και μπαίνοντας στη μέση, φώναζε:

— Από σήμερα κι' εμπρός, διάλου

κουλούκια, τον παίρνω αυτόν δά στην προστασία μου; κι' όποιος τολμήση, ως τον πειράξη!...

— Ύστερα ζύγωσε και στον 'Ηλία και του ειπε με ύφος προστατευτικό:

— Άκουσε, ρέ!... "Όποιος σε πειράξη, άλλη φορά, θα γένη τ' αλατιού... έλα μαζί μου και μίν κλαίς!..."

Τον έπηρε μαζί του. Τα παιδιά που τον πειράζαν, άναμέρισαν μ' εύλαβεια μπροστ' από τό λιονταρόπουλο τών Δευκων 'Ορέων, που πήρε στην προστασία του τό σακάκι του Πίνδου; κι' από εκείνη την ήμέρα ήταν κι' ο δειλός 'Ηπειρώτης σεβαστός, όπως κι' ο άντραίος Κρητικός, ανάμεσα στο παιδομάζωμα του Βαρθακείου.

Ο 'Ηπειρώτης δέν έβάνηκε άναίσθητος στην ευεργεσία του Κρητικού και δέν περνούσε μέρα χωρίς να του αποδείχη την εύγνωμοσύνη του. Του έφερνε άδιάκοπα πότε κουλούρια, πότε ζεστό ψωμί και κάποτε-κάποτε κι' από κανένα γλυκίσμα, από εκείνα που ψένονταν στον φούρνο του πατέρα του.

Άρχες 'Ιουνίου έγιναν η εξέτασις. Ο Γιάννης ο Σιαπετορραχάκης αποφοίτησε με τον βαθμό «καλώς» και ο 'Ηλίας Νικολάου με τον βαθμόν «άριστα»; άλλ' ούτε ο ένας έδειξε λύπη για τον μικρό βαθμό, ούτε ο άλλος χαρά για τον μεγάλο.

Γιά λίγες ήμέρες ακόμα οι δύο φίλοι βλέπονταν καθημέρα, έβγαιναν μαζί περίπατο κι' ήταν, σαν πάντα, αγαπημένοι. Μία μέρα όμως, εκεί που άνηφορούσαν την όδον Σταδίου, οι έφημεριδοπώλες διαλαλούσαν ένα παράρτημα με δαιμονική τρεχάλα και χαρά:

— «'Η παραχώρησις της 'Ηπειροθεσσαλίας! 'Η παραχώρησις της 'Ηπειροθεσσαλίας!»

— Δόσε μία πεντάρα, ειπε ο Γιάννης του 'Ηλία, να πάρουμε τό παράρτημα...

Και φώναζε ε' έναν έφημεριδοπώλη:

— Παράρτημα! Παράρτημα!

— Δέν βαρύνεσαι, καυμένο! του ειπε

ο 'Ηλίας; θα τό ιδούμε τό βράδυ στον «Αίωνα».

Ο «Αίων» ήταν τότε στές δόξες του. Καμμία άλλη αθηναϊκή έφημεριδα δέν του έβγαίνει.

Ο Γιάννης ο Σιαπετορραχάκης πειράχτηκε από την άπάντησι του 'Ηλία Νικολάου και του ειπε με άγανάκτησι:

— Μωρέ, δέν ενδιαφέρεσαι να μάθης για την άπελευθέρωσι της πατρίδος σου; (Κι' άστραψαν τά μάτια του από θυμό). Μωρέ δέν έχω άπανωθιό μου πεντάρα, άλλοιώς δέν θα καταδέχομουν να σου ειπω να δώσης...

Ο Κρητικός όυσαρστήθηκε κι' αποχωρίστηκε από τον 'Ηπειρώτη, παίρνοντας άλλον δρόμον.

Δέν πέρασαν πολλές ήμέρες κι' ο μίν Γιάννης Σιαπετορραχάκης, κατέβαινε μ' ένα λαθρεμπορικό τρεχαντήρι στην ήρωική Κρήτη, όπου διορίστηκε σε κάποια κομμόλι δάσκαλος με δεκαπέντε λίρες τό χρονο. Ο δέ 'Ηλίας Νικολάου ανέβαινε με τό Αυστριακό της γραμμής στην Ρουμανία, όπου είχε έναν πλούσιο θετό, άρεντάτη (έκμισθωτή) κάποιου μεγάλου χωριού, κοντά στη Βραζιλία.

Πέρασαν από τότε δεκατέσσε άνέτρια χρόνια, χωρίς ν' ανταμωθούν οι δύο δυσάρεστημένοι φίλοι κι' ουδέ να ξέρουν τίποτε ο ένας για τον άλλον.

Τον Άπριλη του 1896 γίνονταν στην 'Αθήνα για πρώτη φορά οι 'Ολυμπιακοί Άγώνες, στο μαρμαροκτιστό Στάδιο, που είχαν αναλάβει την άναγέννησι και την έκμαρμόρωσι του ένας από τους πιδ μεγάλους εισηγέτες 'Ηπειρώτες, ο Μετσόβιτης Γεώργιος 'Αβέρωφ.

Έτραξε κόσμος πολλές στην 'Αθήνα και πρό πάντων οι Έλληνες της Ρουσίας, της Ρουμανίας, της Βουλγαρίας, από την Πέλο, από την Σιβήρη, από την Θεσσαλονίκη και τ' άλλα μέρη της ευρωπαϊκής Ελλάδας. Ανάμεσα στους πολλούς Έλληνες του Έξωτερικού ήταν κι' ο δικός μας 'Ηλίας Νικολάου,

όμογενής εκατομμυριούχος. Είχε κληρονομήσει τον θετό του όχι μόνον στην περιουσία, που του άφησε, αλλά και στην εργασία, που βαστούσε; κι' έτσι τό άλλοτε δειλό 'Ηπειρώτακι του Βαρθακείου Γυμνασίου, σε λίγα μόνον χρόνια, έστισε τό εκατομμύριο και τό πέρασε; και με την άφορμή των 'Ολυμπιακών Άγώνων, κατέβηκε κι' αυτός στην 'Αθήνα, που είχε πείθε να την επισκευθή σαν πολυτάλαντος.

Άμα έτοποθέτησε τά πράγματά του εις τό Ξενοδοχείο, πρώτη του δουλειά ήταν να τραβήξη στην πλατεία του Βαρθακείου κι' απ' εκεί στην Παλιά Άγορά, όπου ήταν ο φούρνος του μακαρίτη του πατέρα του. Το Βαρθακείο κι' ο φούρνος τον εσυγκίνησαν πολύ, τον έφεραν δεκαχτώ χρόνια πίσω, στην εποχή της μαθητικής του ζωής.

Ο φούρνος του έφερε μπροστά του τον αγαπημένο του πατέρα, τον αγαθό μπαρμπά-Νιχέλα, που φορούε τά λυγδιασμένα φορέματα και ψένονταν μερλωχτα στές φωτιές για να του άφιση κληρονομιά κάμια πενήνταριά χιλιάδες δραχμές; και τό Βαρθακείο του θυμίσε τον Κρητικό, τον Γιάννη Σιαπετορραχάκη,

τόν γενναίο του εκείνο προστάτη και τη δική του παιδική ταπεινότητα... — Τι να γένεται τάχα ο Γιάννης ο Σιαπετορραχάκης; ειπε μέσα του. Πώς επιθυμούσα να τον έβλεπα!

Θυμήθηκε την σκηνή του παραρτήματος, στην όδον Σταδίου; άλλ' αυτό τό λυπηρό επεισόδιο δέν μπόρεσε να διαθέση την καρδιά του εναντίον του καλιού προστάτη του. Τον συλλογίστηκε μίν τυχόν έπασχε οικονομικώς, γιατί γνώριζε ότι οι Κρητικοί διακρίνονται μίν στο ντουφέκι, άλλα όχι; και στην τέχνη να κερδίζουν χρήματα, κι' ειπε μέσα του:

— Άν τον άντάμωνα τον καιμένο τον Γιάννη!

***

Την Κυριακή άρχισαν οι Άγώνες. Χιλιάδες κόσμος, Έλληνες και ξένοι, στο Στάδιο. Το ήπειρωτικό όνομα είχε φτάσει στ' ακρούρανα της δόξας του με την πολυέδοξη δωρεά του 'Ηπειρώτη 'Αβέρωφ. Νόμιζε κάποιος ότι όλος ο Έλληνισμός είχεν εξηπειρωτισθή κι' ή πολυευτυχισμένη γενέτειρα του 'Αβέρωφ άπλωνε ψηλά από

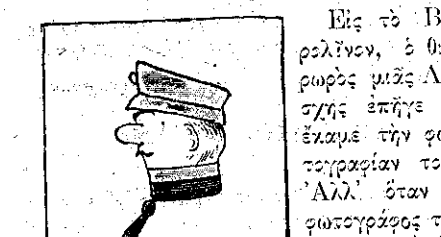
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον φαινόμενον

Η ειών αυτή ειπε από στιγμίδι υπ' ο ν φωτογραφίαν, ή οποία ελήθη καθ' ήν στιγμήν ένας «θάλαμος άέρος» εζήληεν έν μέρει από τό περιάλυμμα ενός τρέχου αυτοκινήτου άμάξης. Ως βλέπετε, προσέλαβε σχήμα μεγάλου μπαλλονιού. Όσοι έχουν αυτοκίνητον, θα παρατήρησαν ίσως κάποτε τό περίεργον αυτό φαινόμενον.

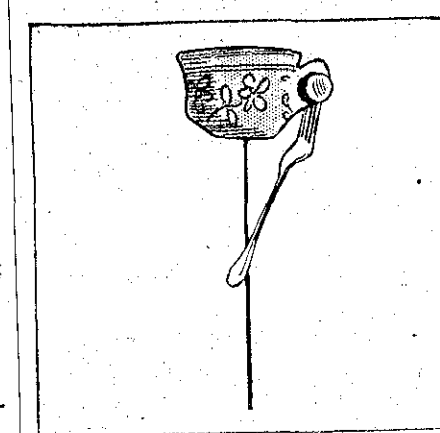
Φωτογραφία με δύο όψεις

Εις τό Βερολίνον, ο θυρωρός μίς Λέσσης έπήγε κι' έκαμε την φωτογραφίαν του. Άλλ' όταν ο φωτογράφος του έστειλε τά αντίτυπα που παρήγγειλεν, ο θυρωρός του τά επέστρεψε, λέγων ότι έκαμε λάθος και του έστειλεν άλλου φωτογραφίας. Το λάθος όμως ήτο του θυρωρού, ο οποίος εκύτταζε την φωτογραφίαν του... άνάποδα. Κατα συμπάσιν τώντι σπανίαν, ή φωτογραφία αυτή, άντιστροφόμενη, παρουσιάζει έν άλ-

λο πρόσωπον με σκούρον και με λωρίον, όπως βλέπετε εις τό άπέναντι πιστόν αντίγραφον!

Παιγνίδι ίσοροπίας

Περάσατε ένα βούλωμα από φελλόν εις τό χειρούλι ενός φλυτζανιού, καρφώσατε εις τον φελλόν ένα κηρούνι, όπως σ' ες δείχνει ή ειχών, και στήσατε τό φλυτζάνι εις την μύτην μίς καρφίτσας γυναικείου καπέλλου. Θα σταθή!

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Ανασύνθεσις Γνωμικου

Εστίαη υπό της 'Ελληνικής Ψυχής χη, κοι, τύ, και, νή, τό, ή, μέλι, ά, ό, λον, τον, ρα.

τες κορυφές του Πίνδου και στέπαζε με την δόξα της όλη την Έλλάδα, ως την Ροδόπη κι' ως τον Πόντο προς τα πάνω, ως την Κρήτη κι' ως την Κύπρο προς τα κάτω, κι' ως τά σύνορα της Περσίας και της Αραβίας προς τά πέρα. Όλη ή Έλλάδα είχε γίνει απ' άκρη ε' άκρη μία μεγάλη-μεγάλη 'Ηπειρος!

Κάθε 'Ηπειρώτης, μεγάλος ή μικρός, πλούσιος ή πτωχός, ύπερηφανεύονταν, γίνονταν άλλος τόσο, και μέσα ε' αυτό τό πανελλήνιο ήπειρωτικό πανηγύρι, ο 'Ηλίας Νικολάου, ο δειλός μαθητής του Βαρθακείου, που περιγελούσαν μία φορά οι συνταξιώτες του, ο γυιός του μπαρμπά Νιχέλα του φούρναρη, ο εκατομμυριούχος της Ρουμανίας, αισθάνθηκε βαθύα την ήπειρωτική αρετή και μίν και δύο πηγαίνει στο Νοσοκομείο του Ευαγγελισμού, παρουσιάζεται στη Διευθύντρια, της λέγει ποιος ειπε κι' από πούθε ειπε, και δηλώνει ότι προσφέρει στο Νοσοκομείο διακόσιες χιλιάδες φράγκα χρυσά, που ήταν τότε τριακόσιες χιλιάδες δραχμές!

(Έπεται τό τέλος)
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Να συναρμολογηθούν οι δεκατρείς αυτές συλλαβές, ώστε ναποτελεσθή άρχαίον γνωμικόν από έπτά λέξεις.

β.) Μαγική Ειχών

Εστίαη υπό του Σημαιοφόρου 'Ελληνο

— Άζώρ! Άζώρ!... που είσαι κρυμμένος; Βλέπετε σεις πουθενά τον σκύλον αυτού του ανθρώπου;

Αήλωσις: Δι' λύσεις—δωδωδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του βου φυλλαδίου

Το δεύτερον παπούτσι σχηματίζεται από τό άριστερόν μανίκι του ανθρώπου.

Ίδα τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητής Κεφ. Β

Η ΨΑΘΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΠΑ ΖΑΦΕΙΡΗ

Κάθε Πέμπτην απόγευμα δεν έχουμε σχολείον και πάντοτε, όταν είναι καλός καιρός, πηγαίνουμε περίπατον εις την εξοχίαν με τα εξαδέλφια μου. Έρχεται μαζί και ο θεός μου. Την περασμένη Πέμπτην είχαμε προσκαλέσει και άλλους φίλους μας, γιατί θα παίρναμε τα τουφρέκια μας να σκοπεύσωμε. Με τι μεγάλην ανυπομονησίαν έπεριμέναμε να έλθη ή Πέμπτη! Ήλθεν επί τέλους. Το πρωί στο σχολείο ήμουν άφρητημένος. Έσκαιπόδη την εκδρομήν του απογευμάτος και προ πάντων την σκοποβολήν. Έδ' μεσημέρι έφαγα βιαστικά, χωρίς να ιδώ ότι ο ουρανός έγέμισε από σύννεφα. Αρσάξα το όπλο μου και έτρεξα στα ξαδέλφια μου. Έκει είχαμε συμφωνήσει να συναντηθούμε. Αλλά στο δρόμο μ' έπιάσε ή βροχή. Τα ξαδέλφια μου με κούταζαν, απελπισμένα. Έγω με το Δημητράκη, τον μεγαλύτερο, έκαλεσθήκαμε στο δωμάτιόν του και άρχισαμε να λέμε ότι είμαστε πολύ άτυχοι να χάσωμε μιά τόσο ωραία διασκέδαση. Ανοήσαμε το παρόνθου κ' έβλεπαμε έξω τη βροχή. Σιγά σιγά άρχισε να λγοςτεύη και έπειτα έπαυσε. Σκοπεύσωμε, μού λέει ο Δημητράκης, τον κόρηδ της πιπεριάς που είναι άπέναντί μας. Χωρίς ν' άπαντήσω, έπήρα κ' έγω το ντουφεκι μου και εστάθηκα κοντά του στο παρόνθου. Σε λίγο τα όπλα έβρόντησαν. Άτυχηώς όμως, ο μόν Δημητράκης έπετυχε ένα τζάμι από το παρόνθου του Μπαρμπά Ζαφείρη, που εινε πίσω από την πεπεριά, έγω δε την ψάθα του, που κομμάτιαν στον τοίχο. Σε λίγο είδαμε τον Μπαρμπά Ζαφείρη να κυτάζει έκπληκτος το τζάμι, και να σαυροκοπιέται διαν πήγε να φρόδηση την ψάθα του και την είδε τρύπη. Γιατί ο Μπαρμπά Ζαφείρης χειμόνα και καλοκαίρι φορεί ψάθα. Το έπεισόδιον αυτό μās παρηγόρησε άρκετά για την εκδρομήν που χάσαμε...

Γεώργι της Αλαμάνας

ΨΕΥΤΕΣ

Δύο Άρμενοι, μετά μακρόν ταξείδιον, τό όποϊόν χωριότα καθείς έκαμον, έπέστρεψαν εις την πατρίδα των. Έκει συννητήσαν μίαν ήμεράν και ήρχισαν την όμιλίαν, προσπαθόντες με κάθε τρόπον να κολλήση καμιά ψευτιά ό ένας εις τον άλλον. «Όταν περνούσαμε τον Βόσπορον, λέγει ο πρώτος, άφνης σκοτεινιάσε. Τότε, όλοι έγύρισαν έπάνω εις τον ουρανόν και έβλεπαν με θαυμασμόν. Γυρίζω και έγω και τι να δώ! Ένα μεγάλο πουλί. Τότε βγάξω άμέσως το όρολόγι μου, και παρατηρώ που ένα τέταρον έκαμε με περάση μόνον ή κεφαλή του!» Ο άλλος, κατ' άρχήν έμεινεν έκστατικός, έπειτα όμως, ένοήσας την ψευτιά του συντρόφου του, ειπε: «Μά έμεεις τι πάθαμε, που να σου τό πού! Μόλις φημί-

οαμε εις τα στενά των Δαρδανελλίων, βλέπομε από μακρού ένα άστρο, πρόμα. Πλησιάζομε κοντά και τι να δοθμε, φίλε μου; Ένα μεγάλο αυγό, που είχε κλειση τα στενά. Τότε ο πρώτος λέγει: «Και υπάρχει ποτέ τόσο μεγάλο αυγό; — Πώς δεν υπάρχει, αποκρίνεται ο δεύτερος; Θα ήτο, ως φαίνεται, τό αυγό του πουλιού εκείνου, που είδες έσύ από πάνω από το Βόσπορον! — Α, τώρα μάλιστα!» ειπεν ο πρώτος, και έξηκολούθησαν τον δρόμον των ευχαρητημένοι.

Μαγαμένο Φούλι

ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΑ

...Νόχτα, μεσάνυχτα έρχεται στο μούλο ένα καρβί και καθώς πλέει δίχως κομπιά, δίχως πάνα, στα βήματα... φάσιν ακέ, στη σκοτεινιά που δλη τη χώρα φάσει, ναίντες πηδοφνε φειγοντας, μα δε χροικαοηνται βήματα... Στη χώρα δλη γυρίζοντας χιλίες μορφές άλλαζον. Πίσω από σπιτια Άλόκλειστα και σκοτεινά χαλάσματα, αν ξεγελάσουν άνθρωπο, στα χέρια τον άπαζονυ και στο καρβί τον τραβούν τραχάλα τό φαντάσματα!..

Τον άλλο χρόνόν καθόνται κάτω βαθειά κρυμμένοι ασών φαντασματίων τό βουβά, τό άπέραντο βασιλείου, και είν' από πάνω τους ή γή βαρεία θεμελιωμένη... Τέλλος Άργας

ΟΠΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Συνταγματάρχης, προσβιβασθείς εις ύποστράτηγον, παρέθεσεν εις τό συντάγμα του γεύμα. Είς την άρχήν, άπευθύνας τον λόγον προς τους στρατιώτας, τοίς ειπεν: «Έμπρός, παιδιά μου, έπιτεθήτε γενναίως κατά τό του γεύματος ως αν έπρόκειται περί έγθρου». Κατά τό επιδόρπια, άνακαλύπτει ένα ύπαξιωματικόν, ό όποϊος έθετε κατά μέρος φιάλας τινάς οίνου. Πλήρης άγνης τον έρωτή: «Τι κάμεις αυτού σύ;» Και εκείνος άφλέσστα απαντά: «Κάμνω ό, τι και εις τον πόλεμον, όσους έχθρούς δεν έσκότωσα, τους αιχμαλωτίζω». Ο συνταγματάρχης ήρεσθή να γελάση διά την ύβρηϊαν του. (Έκ του Γαλλικού) Δικηγόρος της Νεολαίας.

ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ

Πηδ εύχαριστή και πηδ ποιητική ζωή, άπ' την παιδική, δεν ύπάρχει! Έψαχνα προχθες μέσα στο ύπόγειο ο γαζωφ κατί τι, ότε σκονάφτω έπάνω σ' ένα φαναράκι... Τό παίρνω στα χέρια μου και τό παρατηρώ, με τό άσπρα, κόκκινα, πράσινα τζάμια του... Έστρα άπ' αυτή την εξέταση εστάθηκα εκεί ως άπολιθωμένος. Χιλιάδες ταινία έκτυλίσσονται μέσα στο γού μου. Κι' αυτό, γιατί μολονότι τό φαναράκι άφρονό και βουβά, όμως, με μιά φωνή ήχηρά και χτυπητή, άρχισε να μου ένθυμίζει τά χρόνια μου, που κομψά άπ' τη μητέρα μου τώπαιρα κι' έπήγαινα κι' έλεγα τά κάλαντα... «Ω στιγμιαί χαράς και εύτυχίας, ά ίερα! στιγμιαί, διατι τόσον γρηγορά παρήλθετε ως σκιά και διελυθήτε ως νεφίδριον». Και χύσας δύο θερμά δάκρυα έπάνω εις τό φανάρι, τό έπήρα και τό έκοποθήτσα με σεβασμό εις ένα άσφαλές μέρος.

Σύμβολον του Χριστιανισμού

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Δέν θυμομαι ποτε στη ζωή μου νάνυπομονήσα περισσότερο. Ήτον ή πρώτη φορά που δι' έπιτορνα κ' έγω τη Διάπλασι. Μια δολοκλήρη εβδομάδα την έπερίμενα, και κατά κακήν μου τύχην έπρόκειτο ν' άργήση ή έκδοσις της. Την νύκτα δεν έβλεπα άλλο όνειρο, παρά ότι, αυτοκινήτα στον δρόμον, άτμόπλοια στη θάλασσα, άεροπλάνα στον ουρανόν, έμοιράζον Διάπλασι... Έτρεχα να τά φθάσω και δεν μπορούσα. Κι' από την άγωνία ξυπνούσα. Την ήμέραν μετρούσα της ώρες που με έχορίζαν από την έκδοσιν της. Και όσο έπλησιάζα ή ήμερα, τόσο ή ανυπομονησία μου έμεγαλόνε. Όταν πιά άντίκρισα τον άδελφόν μου να μου την φέρνει; «Ω! τότε... Όλα σάς τά είπα... Σίς άφίνω όμως τώρα να φαντασθήτε τη χαρά μου, κόνινοτες από τη δική σας. Δροσούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο λογαγός: — Μπαρά! άπρός βόρρα, δεξιά άνάτολη, άριστερά όπισ; τι έχεις λοιπόν στην ερχήν σου. — Τόν σάκκο μου, κυρ λογαγι! απαντή ό έφεδρος Κορυφοκέφαλης. — Έστάλη από της Σημαίας του «Άβέρωφ». — Ντίνο, ποιά δοντια βγαίνουν τελευταία, ζεύρε; — Έστρω... τά ψεύτικα! — Έστάλη από του Βασίλειος της Ρώμης

ΑΠΟ ΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΠΟΥ

Η Στους Γονείς Μουτζουριδών* για τα πέντε ήρωϊκά παιδιά τους

Τό άρχαίο τό Πνεύμα οδηγητή Σαν άνάφες, τούρα, Τούε έταξες την Άρετή Σεμνή, γλυκειά μητέρα; Κ' είπες: — Στης Δάφνης τά κλαδιά Που σι ώραισι ποτίζουν Πόνιοι, Τού Νου του όλφουτου, παιδιά, Τό τρίστρατο τελειώνει... Και άνηφορίσασε μαζί Με την ψυχή των δυό σας Τών δυό, που ή Άγάπη αίώνια ζή Στή δόξα των παιδιών σας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

(*) Ο γονικός Γ. Μουτζουριδής εινε, στο Ναύπλιον, ο πατέρας ο παιδιών στον ιερό μας πόλεμον, που πολέμησαν ήρωϊκά στην πρώτη γραμμή.—Σ. Π.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Κατά τά προηγουθέντα, την προίαν της 9ης Ιανουαρίου έτέθησαν εις την κληρωτίδα όλοι οι αριθμοί του Μητρώου των μέχρι της στιγμής εκείνης έγγραφέντων συνδρομητών δια τό 1913, — από του 1 μέχρι του 1598, — έξήχθη δε ο αριθμός

517 ο όποϊος κερδίζει μίαν Μετοχήν της Έθνικής Τραπέζης, άξίας δραχμών 100. Η προσεχής Α τακτική Κληρωσις των Δώρων της Διάπλάσεως διά τό 1913, καθ' ήν 50 αριθμοί θα κερδίσουν δώρα άξίας 400 εν όλω δραχμών, θα γίνει την 31 Ιανουαρίου. Φροντίσατε όθεν να έγγραφητε ή νάνανεύσετε την συνδρομήν σας μέχρι της ήμέρας εκείνης, δια να λάβετε μέρος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

1.—Είς τον Διαγωνισμόν αυτόν είμπορούν να λάβουν μέρος: α) όφραν όλοι, όσοι έχουν ψευδώνυμον έγκριμένον διά τό 1913; β) επί πληρωμή λεπτών 10, εις γραμματόσημον, οι άνευ ψευδώνυμου συνδρομηται και τδέλφια των; γ) επί πληρωμή λεπτών 30, οι κατά φύλλον άγοράσταί. 2.—Ο Διαγωνιζόμενος όφείλει να στείλη μίαν Σελίδα Καλλιγραφίας, αντιγράφον έν σινοθήποτε έλληνικόν κείμενον. Το σίμα της Σελίδος πρέπει να χωρή εις τό πλάτος δύο σελίδων «Διαπλάσεως», ήτοι κάθε γραμμή της, έκός τό περιθώριον, να εινε 11 εκατοστά του μέτρου. Πέντε-δέκα τοιαύται γραμμάι Καλλιγραφίας εινε άρκετά. 3.—Η Καλλιγραφία πρέπει να εινε ή συνήθης, ήπλη και κοινή. Γράμματα στραβά, γοθικά, του τύπου, ιδιόρρυθμα, στολιμμένα με τζέφρες κτλ. αποκλείονται. Έπίσης δεν πρέπει να εινε ούτε πολύ μεγάλα, ούτε πολύ μικρά, αλλά μέτρια, όπως τά γράμματα της συνήθους γραφής. Από πάνω θα γράψετε «Διαγωνισμός Καλλιγραφίας», και από κάτω τό όνομά σας και τό ψευδώνυμόν σας — όσοι έχετε, — όλα επίσης καλλιγραμμένα.

4.—Η Σελίς πρέπει να εινε γραμμένη εις πολύ άσπρον χαρτί με πολύ μέτρον μέλανι (Διότι ή ώραιότερα θύ φωτότυπογραφηθή, τά δε γραμματιστά μέλανια δεν φωτογραφούνται). 5.—Η Σελίς εινε άνάγη να εθάζη εις χέριας μου καθαρά και άνεπαφός. Διά να μη λερωθή λοιπόν και να μη ζαρωθή εις τό ταχυδρομίον, πρέπει να μεθ την στείλετε προφλαγμένη κατá μέσα εις δύο χαρτόνια. Άπέξω θα σημειώσατε «γράφωρον», διά να πληρώσατε έλάχιστα ταχυδρομικά. 6.—Δέχομαι, Σελίδας Καλλιγραφίας διά τον Διαγωνισμόν τούτον, εκπληρούσας επακριβώς τους άνωτέρω όρους, μέχρι τέλους Φεβρουαρίου ε. ε. 7.—Πανομοιωτόν της ώραιότερα, Σελίδος θα δημοσιεύη εις την «Διάπλασιν» μαζί με τ' Αποτελέσματα του Διαγωνισμού, Βραβεία δε όπλανεμθούτα τά ώρισμένα δι' όλου; τους Μικρούς Διαγωνισμούς, κατά τό ΣΤ' Κεφάλαιον του Όδηγού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 38, όδός Ευρωπίδου την 9 Ιανουαρίου 1913.

ΟΛΙΓΟΙ ΤΟΜΟΙ ΑΚΟΜΗ

Υπολείπονται ακόμη όλίγοι τόμοι, προς 4 φρ. οι άδοται και προς 3 φρ. οι γεσουδάτοι, εκ των άρχικώς προορισθέντων να παραχωρούνται προνομιακώς με αυτήν την έκπωση εις τους πληρώνοντας την συνδρομήν του 1913. Αυτούς θα τους άποκτχούν όσοι σπεύσουν, διότι εινε πολύ όλίγοι, και άμα εξανηλθούν, δεν θα δώδω πλέον τόμοις παρα εις την αρχικήν τον τιμήν.

Τό Τορπιλοόλον II μου γράφει: «Άπέναντι από τό σπίτι μας εινε εργοστάσιον ζυμαρικόν. Είς τά πλάγια του τοίχου του άπέναντι σπιτιού μας κέθονται μερικά σπουρητάνια. Έγώ όνομάζω ότι εκάθηντο εκεί ό ότι εκρούσαν' άλλ' όχι δεν ήτο αυτό. Τό εργοστάσιον εινεν άπίοση ζυμαρικά εις τον ήλιον διά να στεγνώσουν. Και τό κλέφτικα πουλάκια επήγαιναν και έπαίρναν με τά ράμφη των από μίαν πάσταν και έφευαν. Και πάλι. Όλη αυτό έκαμναν». Αλλά;... τί ήθελες να κάμουν; Ναγοράσουν; Τα πουλάκια, ζεύρεις, δεν έχουν λεπτά...

Σε δέχομαι μετά πάσης χαράς, Γενναίουψυχη Έλλην, σ' ευχαριστώ διά τά καλά λόγια και χαίρω ιδιαίτερός που «συνειθέεις πάντοτε να κάμνης φίλους σου και τους ιδιούς μου φίλους».

Σε συλλοπούμαι διά τον θάνατον της καλής γιαγιάς σου, Είμαι Ζακυνθία, και σου εύγομαι νάργησης πολύ, πολύ, να δοκιμάσης άλλο πένθος, ύστερ από αυτά τά αλλεπάλληλα. Δεν σου λέγω ποτέ, διότι αυτό πλέον δεν θα ήτο εύχη. Τό φυσικόν εινε να προηγούνται εις την άλλην ζωήν οι προσβύτεροι, και όταν συμβαίνει τό εναντίον, όπως τό εύνονται κότε οι νεώτεροι διά τους προσφιλείς, συγγενεις, τον εινε άδικον και σκληρόν. — Πράγματι, ο Βασίλειος των Αδαμάντων παρέλειπε ως τώρα να σου ανταποδώση τό τετράδιον που του έστειλες πρό μνήων. Πώς τόπαθε αυτό ένα τόσο καλό παιδί; Μήπως τό έστειλε κ' έχάθη εις τό ταχυδρομίον; Ακακία, δεν έχω πιά τό χειρόγραφο σου και εινε άδύνατο να ένθυμηθώ τί έλεγε ή τελευταία φράσις του διηγήματος. Ένθυμομαι όμως πολύ καλά, ότι την παράλειψα, όχι δι' οίκονοριαν χώρου, αλλά διότι, την τελευταίαν

στιγμήν, όταν είδα τό διηγηματάκι τυπωμένον, μου έφάνη ότι ή φράσις: «εκείνη τό έγαλλώσα» δεν έταράξε, ή τουλάχιστον δεν έταράξε τό παιδί. Άλλά, σωστότερον ήτο να παραφωλόην τό διήγημα, αφού ήμπορούσε να μη τό θέλει; κούτισσενόμενον. Αλλά ήτα άργά διά να τό άντικαταστήσω. Είς ένα όμιος έχεις και συ άδικον; ότι δεν τό επιστολιμάζεις; όπως έδημοσιεύθη. Διότι σε βεβαίω, ότι και έτσι εινε πολύ ώρτόν και άρεσε. Σημειώτε άκόρη, ότι όλα σχεδόν τά κομμάτια που δημοσιεύω εις την Σ. Σ. Σ., τά διορθώνω λιγάκι. Πολύ σπάνια, σπανιώτατα εινε εκείνα που δεν εύνον άνάγην κάποιου διορθώματος. Έστέ αν είχαν όλοι την άπαίτησίν σου, δεν θα είδημοσιεύα ούτε ένα κομμάτι την έδόδοδα.

Όταν εινε τόσω πολλά τά μαθήματα, δεν παραπονείμαι διά την σιωπήν σου, Τρελλοκόρισσο. Όπως δέποτε, νομίζω ότι είμπορείς κάποιον κάποιον να εβρίσκη; όλίγον κείρον και να μου γράψης. Σε εύχαριστώ πολύ δια την ώραιάν εύχήν σου: «ένόσω ύπάργει εις την Ευρώπην τό όνομα Έλλάς, να υπέρχη και εις τάς Άθήνας τό όνομα Διάπλασις!»

Τό βραβεϊον και ό, τι άλλο εκήθησε, σου τά έστειλα, Βάκα το Κανάρη. Η επιστολή σου με την περιγραφήν αυτήν των προσφύγων της Ήπειρου, με συνεκίνησε πολύ. Ναι, μεγάλη ή καταστροφή της πατρίδος σου και θάργηση νάναλάθη. Αλλά ή Ήλευθερία πληρώνεται άργιβά. Μήπως δεν τό άξίζει;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: «Στη Σελήνη» του Ρόδου Μοσχολόχημα. — «Χειρών» και «Σείφι» της Έθνικής Παλιγγενεσίας. — «Η Τρελλή της Βάσας του Κανάρη». — Πριν κομηθώ τό βράδυ του Τρελλοκόρισσου. — «Στη θάλασα πάλιν» της Ηχοής της Καθιάς. — Γραμμένο πάνω «τό κανόν» του Αθανάσιου Διάκου. — «Υπό τό φώς της Σελήνης» του Φάωτος. — «Χειμωνιάτικη Έκδρομή» της Σημαίας του Άβέρωφ. — «Βεγγί» του Μαγαρωμένου Βασιλά.

Απορρίπτεται: «Πέρασαν τά παλά» (ώραιον, αλλά ή στιχομωρία πλημμελής.)

Αήλωσις: — Έκ των έγκρινομένων διά την Σ. Σ. Σ., όσα κληρώνονται διά να δημοσιευθούν, ή Διάπλασις έννοει να έχη πσαν έλευθερίαν να τά συντομώση και να τά διορθώση όπως θέλει. Όσοι εκ των Συνεργατών της Σελίδος έννοούν ή να δημοσιευώνται τά έργα των έντελής άκέραια και άδιορθώτα ή να πορτίκτωνται, παρακαλούνται να τό δηλώνουν εκάστοτε επί του χειρογράφου, διότι εινε δικαιομα των.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ιουδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανοείται, αν δεν συνοδεύεται υπό τον δικαιώματος φη: 1. Τα εγκρινομένα ή άνανοόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1913. Όσα συνοδεύονται από α άντικουν εις άγόδου, και όσα από α εις κορίτσιαι.

Νέα ψευδώνυμα: Έλευθερωτής της Μυκεδονίας, ά. (Κ. Π.) Γενναίουψυχος Έλλην, ά. (Ν. Κ.) Ηχος το 1912, ά. (Ε. Γ.) Κύμα της Αήνον, κ. (Ι. Π.) Ναυτία της Αήριν, ά. (Α. Π.) Αδαμάντινος Χαρακτήρ, ά. (Μ. Τ.) Μυρωμένη Χαραυγή, κ. (Φ. Α.) Ασοβία Έλληνοπούλα, κ. (Μ. Π.) Χρυσαλλίς του Κάμπου, κ. (Ε. Π.)

Άνανεώσις Ψευδώνυμων: Βράχος του Ζαλόγγου, ά. Ανθισμένη Πούκαλά, κ. Γλυκεία Έλλας, κ. Άπτερος Νίκη, κ. Άγνώστος, κ. Φίλη της Διαπλάσεως, κ. Αίμα της Έλευθερίας, κ. Γαλήνη, κ. Βάσκα του Κανάρη, κ. Καλαμά, κ. Ασύματος Τηλέγραφος, ά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Παρατίθεται μέχρι εξαπλήρωσης των υπολειπομένων

Επειδή εκ των αρχικώς διατεθέντων 750 Τόμων του Προνομίου, υπολείπονται ακόμη ολίγοι, το Πρόνομιον παρατίθεται μέχρι τής εξαπλήρωσης και τούτων. Επομένως οι εγγραφεύμενοι και οι εγγραφόμενοι δια το 1913 δύναται ακόμη να αγοράσουν τους Τόμους των ετών 1899-1912, έναστον ἄδελφον ἀντί φρ. 4 και χρυσόδελτον ἀντί φρ. 7. Ενωσεται, ότι οἱ υπολειπόμενοι Τόμοι εἶνε ολίγοι, ὥστε θὰ πάρουν μόνον ὄσοι προφθάσουν. Μετά τὴν ἐξάντησιν των διατεθειμένων ἀντιτύπων, θὰ πωλοῦνται μόνον εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμὴν.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς (0) με Κιοκουραϊτὴν Ἀῦραν, Τέλλων Ἀγραν, Ἀφελὴ Σανθούλαν Κάρομεν, Λωδοναίων, Συριανὴν Ἀῦραν—ὁ Μαῦρος τῆς Βενετίας (0) με Ὁρωρητὴν Ἀβέρωφ, Μικρὸ Διαβολάκι, Ἀπλησιμένην Κόρην—ἡ Μυρωμένη Χαραυγὴ (0) με Κῆμα, Συριανὴν Ἀῦραν, Πατινὸ Ναυτοπούλου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Λωδοναίων (θὰ ἔλθῃ και ἡ σειρά τῆς ἰδικῆς σου, ἴσως εἰς τὸ προσεχές· ἔστειλα τὴν ἐπιστολὴν σου πρὸς τὸν Φάωνα) Γενναίον Ἡπειρώτην (τετραδία Μ. Μυστικῶν ἔστειλα) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (βραβεῖον ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ὁρειωμένην Πατρίδα (ναί, εἶσαι δεκτὸς μετὰ πόσης γαίας) Ἐλευθερωθεῖσαν Χῆρον (ἔστειλα) Ἐθνικὴν Παίγγενεσσαν (ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραϊοτάτη ἔστειλα· και πάλιν σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἀκταπαύστου; ἐνεργείας) Μαρμαρωμένον Βασίλειον (ἐλήφθῃ· ναί, εἶθε νὰ λάβω γράμμα σου και ἀπὸ τῆς ἐλευθερᾶς Ἰωνίννας) Φάωνα (ἔστειλα τ' ἀποτελέσματα τῶν Εὐσημίων λιαν προσεγείας) Ἀρην (Τόμον ἔστειλα) Ἀημίτιον Ἑλ. Ρ. (ἀνευθὴ ἡ συνδρομὴ σου και σου ἐστάλη ὁ τόμος· πέντε χρόνια συνδρομητῆς μου και τώρα μάλιν μου γράφεις; ἔλα λοιπόν! γράφει μου συχνά, πάρε και ψευδώνυμον) Ἀλέξανδρον Βασφ. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου) Κορυθαλόλον Ἐκτορα (ἔστειλά· χαίρω πού εἶπες καλά· ναί, γράφε μου συχνά· ἔλαθα κι' ἀπ' ἄλλου πόσον εἶσαι ἐνθουσιασμένος με τὸ περιοδικόν μας;) Ρ (ἔστειλα ἰδὲ τί λέγω παραπάνω διὰ τοὺς ὑποτιμημένους τόμους;) Σανθὴν Πουπὴν (γνώνια πολλὰ γιὰ τὴ γιορτῆ σου· ἀφοῦ ἐπέειπες σου λέγει ὄχι, μπορῶ ἐγὼ νὰ πῶ ναί;) Ἐθνικὸν Παιῖον (δὲν ἀνεύωσες τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπομένως δὲν σοῦ ἀνέκει· σὲ συγχαροῦ προθύμως, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μου γράφεις τώρα συχνότερα) Μαρκίαν Γ. Γ. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Μπουμπουλῖαν (ἔστειλα) Γαλήνην (ἐλήφθῃσαν ἡ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· κ' ἐγὼ ἐλπίζω, ὅτι θὰ τοὺς ἀδύχησῃ) Ἐν τούτῳ νῖκα (καλὰ τὰς ἐγγραφὰς και οὕτω νὰ ἐξακολουθήσῃς) Πατινὸ Ναυτοπούλου (εἶθε!) Σημίαν τῶν Ἀβέρωφ, Φίλερον Χελιδόνα και ἀδελφούς, Ἡρώ τῆς Καρδιάς, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἡρώδα τοῦ 21, Μελαχροινὴν Ἑλληνοπούλαν κτλ.
Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 9 Ἰανουαρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Μαρτίου)

66. Δεξιόγραφος
Ἐπίρρημα τι χρονικόν
Μὲ μέλος σου ἐνώσεις
Και βασιλέα τραγικόν
Ἀμέσως φανεύσεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεῖματος τοῦ Βοσπόρου

67. Συλλαβόγραφος
Τὰ δύο μου πρώτα, σύμφωνα
Τὸ τρίτον μου φωτίζει
Τὸ σύνολόν μου στρατηγόν
Τῆς Σπέρτης σχηματίζει.
Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἑλληνίδα Μητέραν

68. Στοιχειοτονο γριφος
Ὅπως ἐγὼ ἂν μίψισθε,
Στοὺς Προφῆας νὰ κοιτάξῃς
Τὸν λαὸν μου ἂν ἀλλάξῃς
Και τὸν τόπον ἂν κινήσῃ;
Ἐνα ὄρος ἔβρον
Θὰ ἰδῆς εἰς τὸ λεπτόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνιστοῦ

69. Αἶνιγμα
Γράφει, δὲν κουργάζεται
Ποτὲ τὸ ἀρσενικόν μου
Εἰς τὸ Διγαίον βρισκεται,
Λύτα, τὸ θηλυκόν μου,
Κι' ἀπὸ τὸ δένδρον κρέματα
Γλυκὸ τὸ οὐδέτερόν μου.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γερβὺ τῆς Ἀλμανίας

70. Τρίγωνον
Τὸ πρῶτον μου πλῆρες θὰ εὐρῆς ἀνθῶν
Τὸ ἄλλο σημαίνει ἀνδρείον, γενναῖον
Τὸ τρίτον ἐπίρρημα, και δὴ τροπικόν
Τὸ ἄλλο ἀόριστον και ἐν τελικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Ἰδέας

71. Ἐπιγραφή
Ι Δ Θ Α Τ Α Λ
Τ Ι Φ Α Σ Π Ρ
Σ Κ Ο Μ Ο Α Ο
Ε Η Σ Ο Σ Ν Θ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

72. Γωνία
+ * * * * = Βασιλεὺς τῆς Ἰπείρου.
+ * * * * = Ἄσθος εὐώδης.
* * * * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
+ * * * * = Ἑγγλεγμα.
+ * * * * = Νῆσος τοῦ Διγαίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀσπλησιμένης Κόρης

73. Διπλή Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν τὸ ὄνομα μεγαλονήσου ἑλληνικῆς· τὰ δὲ δευτέρω γράμματα, λαμβανόμενα ἀντιστοίχως, τὸ ὄνομα εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσῃς·
1, Ἀθηναίος στρατηγός, 2, Θηρίων, 3, Σπλάγγρον, 4, Ἐπιστήτη, 5, Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, 6, Ἀρχαία πόλις λυδικῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου

74. Φωνηεντόλιπον
στν δ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαιτροχολαστῆ

75. Γεῖφος
Π | οἶκ | οἶκ |
οἶκ | οἶκ | οἶκ |
οἶκ | οἶκ | οἶκ |
1 οἶκ 4
1
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Ναυτοπαιδός

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,"
Ἐπιβόλῃμεν θεοσεβάστας εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς ψιφισαντάς, ὑποσηφίους «Κισανὸς Κόρματος» και «Λγόνος» πλὴν τοὺς τὴν Ὁρειωμένην Πατρίδα. (II', 35)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,"
Ἐπιβόλῃμεν ἀντιπροσώπων ἡμῶν ἐν Ὑδρα τὴν Δεσποινίδα Ἀσπασίαν Γ. Ἑλλη.
Ἐδωκαίσε, γράμμα ἔλαθον. Ἀπαντήσωμεν— Ἀναγεννηθείς τοῦ 21 (II', 36)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 57)
ἈΘΗΝΩΝ: Ἐνδοξον Γομπόβον, Ἀνάστας τοῦ Γένους, Νικίας Βέρτης, Στέφανος Βέρτης.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Μανουσιάννης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Θ. Κόλιας.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατινὸ Ναυτοπούλου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γενναῖος Φοῦκος Ἑλλη.
ΤΥΡΝΑΕΟΥ: Νικ. Θ. Ροῦμπλιας, Βασ. Ἡλ. Τράμπας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἑλλη Συνδίκω (2, 3).
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐφρόνων δόθῃν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέδθησαν εἰς τὴν κληρονομία και ἐκλήρωθη ὁ ἐν Κορινθῷ ΓΕΩΡ. Θ. ΚΟΛΙΑΣ, ὁ ὅποιος ἐνεργητικὸς διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησις... φρ. 8,— Ἔτησις... φρ. 10,—
Ἑξάμηνος... 4,50 Ἑξάμηνος... 5,50
Τριμήνος... 2,50 Τριμήνος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ δεχόνται τὴν ἰην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον Λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδος Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰανουαρίου 1913 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνέχεια)

—Πρέπει νὰ ἐργάζεται κι' αὐτός!
—Ὅπως ὅλοι μας!
Ἀπορθασυνθείς ὁ χονδρὸς ἀμαξᾶς ἀπὸ τὰς ἐνθαρρύνσεις τῶν συναδέλφων του, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς βίας εἰς τὸν μικρὸν ἀνυπότακτον και δράξας αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν ἔσυρε διὰ τῆς αὐλῆς μέχρι τῆς θύρας τῶν μαγειρείων.
—Ἐνοια σου, ὠρῦατο, και θὰ σὲ κάμω ἐγὼ νὰ δουλέψῃς μετὰ τὸ στανιό.
Ἐλα, λέγε! θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ λισγάρι νὰ πᾶς στὸ σταυλὸν, ναί ἢ ὄχι;
—Ὅχι! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ἀτάραχος πάντοτε.
—Και γιατί, σὲ παρακαλῶ; Ἐλα, μίλα, γιατί θὰ σοῦ τὴ στράψω!
Ὁ Μπόμπης δὲν ἤμπορεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερον. Ἐρεθισμένος ἀπὸ τὰς ὕβρεις και τὰς εἰρωνείας τοῦ ὑπηρετικοῦ και θέλων νὰποστομώσῃ ἀπαξ διαπαντός τὸν κτηνώδη ἀμαξῶν, ἀφήκε νὰ τῷ διαφύγουν τὰ ἀσύνετα αὐτὰ λόγια:
—Εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κυρίου Δουκός, μάλιστα. Ἡ ὑπηρεσία μου ὁμῶς δὲν εἶνε νὰ καθαρίζω τὸ παχνί.
—Ἀλλὰ;... ποῖα εἶνε ἡ ὑπηρεσία σου; ἠρώτησε σαρκαστικῶς ὁ Κουρτζόξ.

—Εἶνε, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Μπόμπης, νὰ καθαλιεῖται στὶς κούρσες τὸ ἄλογο τοῦ κυρίου Δουκός· εἶνε νὰ τὸν κάμνω νὰ κερδίξῃ τριακόσιες χιλιάδες λίβρες, ὡπως θὰ τὸν κάμω νὰ τις κερδίξῃ σὲ τρεῖς ἐβδομάδες, ὅταν θὰ τρέξῃ τὸ ἄλογο Πέρτενερ, ποῦ θὰ πᾶγω νὰ τὸ πάρω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπηρεσία μου!.. Και τώρα, ἀφίστε με ἤσυχο!— Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ μικροῦ Ἀγγλοῦ ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν ὀμηγύριν. Και κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς ἀνέκραξεν:
—Ἀλήθεια λέει! Πρὸ ὀλίγου ἀκουσα νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ στοιχημα τῶν τριακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, στὸ χασάπικο.
Αἱ πρὸς τὸν Μπόμπην διεβήσεις τοῦ ὑπηρετικοῦ μεταβλήθησαν. Χάρις εἰς τὴν μεγάλην εἰδησιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνακινώσῃ, ὁ μικρὸς τζοκεὺ ἐγένεεν εὐθὺς ὑποκείμενον σημαντικόν. Αἱ εἰρωνεῖαι, αἱ ὕβρεις ἔπαυσαν. Και ὅλοι τὸν περιετοιχίζαν τώρα, ἐρωτῶντες μετὰ περιέργειαν περὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος, τὸ ὅποιον προητοιμάζετο και τοῦ ὁποίου αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ ἥρω.

—Ἀλήθεια λοιπόν; ἐρωτοῦσεν ὁ μάγειρος. Ὁ κύριός μας ἐτοιχηματίσε τριακόσιες χιλιάδες λίβρες, ὅτι τάλογό του θὰ νικήσῃ στὶς κούρσες;
—Ὁλόκληρη περίουσια, διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ θυρωρός.
—Και σὺ, ἀλήθεια, θὰ καθαλιεῖται τὸ ἄλογο; Και θὰ πᾶς νὰ τὸ φέρῃς ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία; Πές μας τα λοιπόν, πές μας τα ἅλα!
Ὁ Μπόμπης, εὐχαριστημένος ποῦ ἔπαυσαν νὰ τὸν κακομεταχειρίζωνται, δὲν ἔδειξε καμμίαν δυσκολίαν νὰ τοῖς διηγήθῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μεγάλης ἱπποδρομίας, ἡ ὁποία προητοιμάζετο και τῆς ὁποίας, ἔλαγεν, αὐτὸς ἦτο ὁ ὑποκινητῆς, διότι αὐτὸς εἶχε συμβουλευθῆ τὸν κύριόν του νὰ προσκαλέσῃ, εἰς στοιχηματὸν μαρκησίον Κουφλάν. Τοῖς εἶπεν ἀκομῆ, ὅτι αἱ ἱπποδρομίαι αὐτοῦ τοῦ εἰδούς ἦσαν κοινώτατον πρᾶγμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἶχεν ἤδη λάβῃ τὴν τι-

«Σὺ, ἀλήθεια, θὰ καθαλιεῖται τὸ ἄλογο;» (Σελ. 61, στ. γ')

«Δὲν ἐσκέφθη οὔτε μίαν φοράν νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ὀπίσω του...» (Σελ. 62, στ. γ')

Τὸ ὠραιότερον, τὸ τερωνότερον, τὸ ὠφελιμώτερον δῶρον
Εἶνε ὁ ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", τοῦ 1912
Τιμᾶται: ΛΑΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 8 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ δραχ. ἢ φρ. 10
Και ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς